

אוסף סיפורים שט
מתוך "ליקוטי שמואל"
מלקט ועורך ש. אייזיקוביץ
eisikovits1@gmail.com

באותו לילה (השגחה פרטית, עלון 41)

מספר המגיד מישרים הרה"ג ר' ישראל מאיר שושן שליט"א מבני ברק: בשבת קודש פרשת אחרי קדושים, בשעה שתיים עשרה בערך, דפק אצלי אברך בשם הרה"ח ר' צבי שידרוביצקי שליט"א, שגר מספר בניינים לידי ברחוב החיד"א. הוא הגיע כדי לדבר אתי על נושא מסוים, ותוך כדי שיחה אמר לי: "היום עשינו הכנסת ספר תורה". "מאי משמע?" שאלתי. הרי בתי הכנסת סגורים עכשיו, המניינים נערכים בחצרות. מי מכניס ספרי תורה בימים אלו? הסביר לי ר' צבי: "את הספר תורה של המניין שלנו לקחתי מישיבה. זהו ספר תורה שמשמש תמיד כספר תורה שני. הוא זה שקוראים בו את ארבע הפרשיות, את הקריאה של שבת ראש חודש וכדומה. אם לא הקורונה לא היו פותחים אותו באחת מהפרשות הסדירות - תזריע מצורע. במניין הקטן עתה הוא משמש, כמובן, כספר תורה רגיל, ואנו קוראים בו את פרשיות השבוע. בשבוע שעבר, פרשת תזריע מצורע, ביקש הבעל קורא לקרוא את המילים 'שער שחר', והנה המילה 'שחר' אינה מופיעה! אם כך, זהו ספר תורה פסול. מיד גללו את הספר, הניחוהו בצד ולקחו ספר תורה ממניין בחצר אחרת."

במוצאי שבת לקחתי את הספר תורה למגיה. הוא סרק את כולו במחשב וגילה שלוש טעויות נוספות. הוא גם תיקן אותן ודרש תשלום: שמונה מאות שקלים. חשבתי שאולי אמצא את התורם של הספר תורה או את היורשים שלו כדי לבקש מהם את הכסף, אבל אז התבוננתי ברקמה שעל מעיל הספר תורה וגיליתי את השם 'אברהם זושא סטאר'. התברר לי שהוא נפטר עירי ואין לו יורשים. עכשיו, בשבת, קראו בתורה לראשונה אחרי התיקון". "מה אתה אומר?" השתוממתי, "לבן שלי קוראים אברהם זושא על שמו". ר' צבי התבונן בי כאילו מבין, מה לך ולו? ואני הסברתי: "ר' אברהם זושא סטאר ז"ל עבר את איימי השואה, הוא התגלגל במחנות, וכאשר ניצל גילה שאיבד במלחמה את כל משפחתו. הוא עלה לארץ אוד מוצל מאש, וכאן התחתן פעם שניה עם מרת לאה ע"ה. הוא גר ברחוב יחזקאל, מול בית הכנסת של הרב הגאון ר' יעקב לנדא זצ"ל, והרבה לתרום לו. הוא נפטר בכ"ד אדר שנת תשנ"ג, ואשתו, מרת לאה, ביקשה מגיסתי שגרה בסמוך אליה לקרוא לבן על שם בעלה. היא אמרה לה שהיא לא יכולה לתת את השם מאחר ובעלה - אחי שיחי' קרוי גם אברהם, אבל היא תנסה לבקש מיהודי טוב לתת את השם. אחי ר' אברהם ישעי' התקשר אלי וסיפר לי על שכנו המנוח ועל בקשתה של האלמנה. 'ש' לך כבר שני ילדים, ויהיו לך עוד בע"ה. מה דעתך לקרוא לבן שיוולד לך בשם 'אברהם זושא'? זה חסד עצום, והיא גם רוצה להכיר טובה על כך."

הלכתי לאחד מגדולי הדור זצוק"ל ושאלתיו אם להיענות להצעה. הרב שאל אם ר' אברהם זושא היה יהודי ירא שמים, ועניתי שכן. נענה הרב ואמר: 'למה לא? גם חסד עם הנפטר, גם לשמח את האלמנה, ואם היא תכיר לך טובה זה גם כן דבר טוב עבורך. הודעתי לאלמנה שאני מקבל על עצמי לתת לבני שם אחר בעלה ז"ל. זמן לא רב אחר כך נולדה לי בת. הבא בתור היה בן. אבי ז"ל נפטר זמן מה קודם לכן, ואני נקרעתי בין הרצון לתת שם אחר אבי ז"ל לבין ההבטחה שהבטחתי. הלכתי לאחד מגדולי הדור שליט"א, והוא ענה: 'קודם כל לקיים את ההבטחה. בעזרת ה' יהיה לך עוד בן ותקרא לו על שם אביך'. וכך היה. קראתי לבני 'אברהם זושא', ולבן שנולד אחריו קראתי 'משה יקותיאל' כשם אבי זכרונו לברכה. וראה זה פלא. בשבוע שעבר, במוצאי שבת תזריע מצורע, סגרנו שידוך. בני אברהם זושא התארס! אתה מבין מה קורה כאן? שני הזיכרונות היחידים שנשארו אחר הרב אברהם זושא סטאר זכרונו

לברכה, הספר תורה שתרם ובני שנקרא על שמו, נושעו באותו לילה. ספר התורה בא על תיקונו לאחר שלושים שנה !!!, ובני מצא את זיווגו."

החסד שהציל (פניני עין חמד, גיליון 793)

להלן סיפור מופלא המעובד מתוך 'ברכת דוד' ויש בו כדי ללמדנו כי כאשר האדם עושה חסד עם הזולת, למעשה הוא עושה חסד עם עצמו. וכל מה שאדם עושה - לעצמו הוא עושה.

הסיפור הוא על משפחה מרובת ילדים מהעיר רחובות, שהקושי הכלכלי נתן בהם את אותותיו, וההורים לא יכלו לממן את עלות גן הילדים של בנם אליהו. האם, בצר לה פנתה לרב שחר שעאר שליט"א המשמש כמנהל רשת הגנים של חב"ד ברחובות, וביקשה לרשום את בנה לגן הסמוך לביתה. היא התחננה בפניו, שיעשה עמה חסד כי אינה יכולה לשלם כלל עבור הגן אפילו סכום חלקי בשל מצבם הכלכלי. המנהל, שהתרשם מדברי האם ולאחר שראה את הבן והתרשם ממנו, הסכים להכניס את הילד לגן חב"ד ללא תשלום, כשהנהלת המוסדות ממנת את לימודיו.

לאחר שלוש שנים בגן הגיע הזמן להירשם לכיתה א' בתלמוד-תורה. האם רצתה שהוא ימשיך ללמוד במוסד חב"ד. לפיכך, היא ביקשה מהרב שחר שעאר, שידבר עבורה עם מנהל הת"ת, שיסכים אף הוא לרשום את בנה חיים אין כסף, כיוון שהמצב הכלכלי רק הוסיף והחמיר... הרב שחר שעאר התקשר למנהל הת"ת והבטיח לו, שרק נחת הוא יראה מהתלמיד הצעיר. מנהל הת"ת התרשם עמוקות מדבריו והסכים לקבל את הבן. וכך במשך כל שמונה שנות הלימוד של הילד לא גבתה ההנהלה כל סכום שהוא מהמשפחה הנזקקת. הבן לא הכזיב, עשה חיל בלימודיו והצטיין בהתנהגות למופת, היו לו מידות טובות ונעלות, והוא התאמץ ככל יכולתו לעשות נחת רוח רבה להוריו ולמלמדים, ואף היה אהוב על חבריו.

לאחר שמונה שנים בת"ת הגיעה העת להירשם לשיעור א' בישיבה קטנה, והבן הביע את תשוקתו ללמוד בישיבת חב"ד ב'אור יהודה'. האם המסורה פנתה שוב למנהל רשת הגנים, הרב שחר שעאר שליט"א, שסייע לה בזמנו להשיג לימודים חיים בת"ת, בבקשה להפעיל את השפעתו גם על הנהלת הישיבה החב"דית כדי שיסכימו לרשום את בנה ללא עלות כלל למשך השנים הבאות... המנהל לא היסס ושוחח עם ראש הישיבה, שייתן את הסכמתו ויעשה חסד כשם שהמוסדות ברחובות במשך אחת-עשרה שנים נטלו על עצמם את העול הכספי עבור חינוך אותו תלמיד מצטיין. ראש הישיבה, לאחר ראיון אישי ומבחן, הודיע לאם, כי הוא בהחלט מוכן להמשיך את 'שרשרת החסד' ולקבל אותו חיים ללימודים בישיבה. בזכות לימודיו של אליהו המשפחה כולה עברה מהפך רוחני, התחזקו בתורה ובמצוות, בצניעות וכו'. באחת הפעמים אמרה האם לרב שחר שעאר, שברגע שתוכל היא תשלם את כל החוב הגדול שלה למוסדות החינוך ברחובות ובאור יהודה.

שנת ה'תשע"ב, בבוקר יום א' של חול המועד פסח. הרב שמעון שעאר שליט"א (אביו של מנהל רשת הגנים), משליחי הרבי מליובאוויטש ברחובות הלך לטבול במקווה. ככל הנראה באותו הזמן הייתה תקלה, והמים בבור הטבילה היו חמים מאוד, והרב שמעון, שהוא אדם מבוגר, התעלף, איבד את הכרתו וגופו צנח לקרקעית המקווה. בהשגחה פרטית, התלוו אליו התלמיד אליהו עם אחיו ומטעמי צניעות המתינו לרב מחוץ למקווה, בחדר סמוך. לאחר כמה

דקות כששמו לב שהרב משתהה יתר על המידה , קראו לו, וכשלא קיבלו תשובה, החליטו להיכנס למקווה - ולחרדתם הם גילו אותו מוטל בקרקעית הבור . אליהו קפץ למים והוציא את הרב שמעון במאמץ גדול , כשהוא מחוסר הכרה בעוד אחיו מזעיק עזרה. צוות טיפול נמרץ הצליח בדרך נס לבצע החייאה ולהציל את חייו של הרב שמעון שעאר.

ביום שביעי של פסח, בעת עריכת 'סעודת משיח', שהפכה גם לסעודת הודיה על נס הצלתו של הרב שמעון שעאר, כבר רקדו יחד המציל והניצל ריקוד חסידי סוער, כשבנו של הרב שמעון, הרב שחר, צופה בהם ובוכה משמחה והתרגשות גדולה....הוא קרא לבחור אליהו לצד גילה לו, שבמשך כל שנותיו בגן , בחיידר ובישיבה, אמו לא שילמה פרוטה אחת לשכר לימוד , עקב המצב הכלכלי" . אימא שלך הבטיחה לי, שברגע שתוכל היא תחזיר כל שקל מהחוב הענק. תמסור לאמך, שהיא כבר שילמה את החוב עד הגרוש האחרון .!!!"

המסקנה המתבקשת היא, שכל פעולה טובה שאדם עושה יכולה להניב תוצאות גם לאחר שנים. לא אחת אנו רואים בעינינו ניסים גלויים ונסתרים, שאינם כלל בדרך הטבע והקב"ה מראה בכך את ידו המפְּוֹנֶת ומשלם בכך לאדם כפי פועלו הטוב והחסד שעשה עם הזולת, לפני שנים.

המדריך (ישראל לביא)

אני גר בצפת, ואם יצא לכם לבוא אליה בתור תיירים, ייתכן שפגשתם אותי מדריך קבוצות ומרצה קטעי היסטוריה מאלפים הטמונים בין אבני צפת העתיקות, אפופות המסתורין .

הרחבתי לא מזמן את ביתי בתוספת בנייה, אך העירייה לא ראתה זאת בעין יפה ושלחה אזהרה חמורה שאני מתחייב בקנס גבוה , מלבד צו הריסה שהוטל על כל החלק שבניתי. בצר לי פניתי לעורך דין והתייעצתי עמו כיצד לצאת מהסבך . הלה אמר שהוא יוכל לעזור לי, וסיועו יעלה כמובן טבין ותקילין, כמקובל אצל עורכי דינים. הוא רשם משהו בניירות שלו, ואני קיוויתי שתהיה בכך תועלת . כעבור כמה ימים פגשתי עסקן , חבר עירייה, וסיפרתי לו על בעיית" . בשביל זה לקחת עורך דין?" התפלא החבר. "אני אסדר לך את זה בלי שום בעיה. תראה שיורידו לך גם את הקנס וגם את צו ההריסה". פניתי לעורך הדין ואמרתי שאני מבטל את הפניה מכל וכל. הסברתי לו שאני יכול להסתדר בלעדיו, וביקשתי להיפרד לחיים ולשלום. אלא שהעו"ד לא רצה לוותר על התיק. הוא לא הסכים לרדת מהעניין והתקדם אתו הלאה . בלחץ מצדו הוא הוביל אותי לבית משפט, ואכן, כצפוי, הקנס בוטל וצו ההריסה הוסר .

כאשר בא העו"ד לדרוש את שכרו, אמרתי לו: אתה זה שרצית ללכת לבית משפט. הודעתי לך מפורשות שאני מבטל את התביעה ויש לי אפשרות לסדר את העניין על ידי חבר עירייה, אך לא הסכמת לבטלה. איני חייב לשלם לך. העו"ד עמד על שלו ואני על שלי. הצעתי לו בצורה יפה לבוא עמי לדין תורה , ומה שיאמרו הרבנים יהיה קודש, אך הוא לא הסכים בשום אופן. "אם אינך משלם לי, אני תובע אותך למשפט , " איים העו"ד וגם קיים. זומנתי למשפט . חשבת לעצמי: מה זה היה לי ? קודם האיום על הבנייה, ועכשיו דורשים ממני אלפי שקלים. עלי לחזור בתשובה. פשפשתי במעשיי, וביתר קלות מצאתי את הטעון שיפור – כבוד בית המדרש. מהיום איני מדבר בתוך בית המדרש !

זאת לא הייתה החלטה קלה. בהדרכת לקבוצות תיירים אני נוהג להיכנס אל המבנים העתיקים ולשוחח על ההיסטוריה המרתקת, לספר על כל אבן והמקופל בתוכה. כאן בית הכנסת של האר"י, וכאן התפלל הבית יוסף, פה רבי שלמה אלקבץ, וכאן בית הכנסת של עדת החסידים. נהגתי להצביע על פינות ועל אריחים ולדבר אודותיהם. מעתה – הס! אני מדבר עם התיירים בחוץ, ובפנים רק מצביע על מה שדיברנו קודם.

אחרי תקופה קצרה מאז התחלתי בהנהגתי המתוקנת, זומנתי למשפט. הער"ד היה בטוח בעצמו. הוא ארגן תביעה מושלמת, והמשפט נטה לטובתו, כמובן. הוטל עליי לשלם לער"ד את משכורתו על התיק מול העירייה בתוספת הוצאות המשפט. אלא שאז עמד השופט והקריא את הסכום שעליי לשלם "מה...?! – נדהם הער"ד, "כזה סכום פעוט? בשביל הגרושים האלה לא הייתי פונה לבית משפט". "זה הסכום שרשום בתביעה", ענה השופט. התברר שהער"ד שכח להוסיף 0 אחד, וכך חויבתי רק בעשירית מהסכום.

הייתה זו הארת פנים, אבל הוספתי לחשוב למה נגזר עליי לשלם עשירית. הוי אומר שעליי לתקן משהו נוסף בקשר לשתיקה בשעת התפילה, ואכן נזכרתי כי אני נוהג ללמוד או לומר תהלים בין גברא לגברא בקריאת התורה או אחרי שמו"ע, לפני שהחזן מתחיל, ואז אני מפסיד לא פעם "ברכו", קדיש וכדומה. מעתה אין דבר כזה, זמן תפילה לחוד וזמן לימוד לחוד, אמצא דרך לנצל את הזמן באופן שלא אפסיד את ברכתו של העולה לתורה. כל זה היה ביום שני. ביום שלישי קיבלתי סכום כסף שהייתי אמור לקבל מזמן, אך כבר התייאשתי ממנו. הסכום הזה היה פי עשרה מהסכום שהתחייבתי לשלם לער"ד. ברור שמטבעות אלו אינם ולא כלום לעומת השכר הגדול, שאין לשער ואין לתאר, למי ששומר פיו ולשונו מלדבר בשעת התפילה.

הצלה חלומית (על-פי 'פניני עין חמד)

ר' יצחק-אייזיק היה נחוש: "לא אעבוד בשבת!". חבריו נדו בראשם בחוסר אמון. הרי זה בלתי-אפשרי.

הימים ימי מלחמת העולם השנייה. ר' יצחק-אייזיק הכוהן רוט, שוחט בקהילה היהודית בבוכניה שבגליציה, נמלט עם בני משפחתו מהכובש הנאצי לברית-המועצות. אך במהרה גילו הפליטים כי המנוחה רחוקה מהם. הם שולחו לסיביר הקפואה, למחנות עבודה.

העבודה הייתה מפרכת. מחסור וקור היו לחם חוקם. רבים נפחו את נשמתם מרעב וממחלות. יהודים שומרי מצוות נקלעו למצוקה כפולה ומכופלת. הגולים נדרשו לעבוד בכל ימי השבוע. הימנעות מעבודה בשבת משמעותה הייתה – חבלה במאמץ המלחמתי.

ר' יצחק-אייזיק וחבריו הגולים הועסקו בכריתת עצים, עבודה מפרכת ומסוכנת במיוחד, ומפקחים קשוחים קבעו את הספקי העבודה. כל הפרה של התקנות וההוראות גררה עונשים קשים.

באה השבת הראשונה. ר' יצחק-אייזיק כינס סביבו פועלים יהודים, והרצה לפניהם שיעור מיוחד בהלכות שבת – כיצד להימנע מלעבור על מלאכות שבת האסורות מן התורה.

בזכות עצותיו ועידודו של ר' יצחק-אייזיק הצליחו כל חברי הקבוצה להימנע מחילול השבת. במשך השבוע התאמצו, על אף החולשה והרעב, לחטוב כמות עודפת של עצים, שהוטמנו במקום

סתר. בשבת הוציאו את העצים למתחם העבודה, ואלה הוצגו כאילו נכרתו כעת. עוד פתרונות אילתר ר' יצחק-אייזיק בתושייתו הרבה, והוכיח כי אתגר שמירת השבת ניתן לביצוע.

ואז בא החורף. הקור התעצם. הררי שלג כיסו את המרחבים. הרוחות העזות הקפואו את גופם של הפועלים. הם עטו על עצמם את כל הבגדים שהביאו עימם, אך הטמפרטורות הגיעו לחמישים מעלות מינוס. הקור העז לא איפשר שהייה מחוץ לבית בלי ביגוד מתאים, והגולים נצטוו להישאר בבתיהם ולהמתין למשלוח מיוחד של בגדי חורף חמים.

יום אחד נמסרה הודעה: חלוקת הביגוד תתקיים ב... שבת. הכול נקראו להמתין בתור ארוך, ולחתום על קבלת הציווד. ר' יצחק-אייזיק השתבץ בתור המשתרך, אך שפתיו לחשו לחבריו: "לא אחתום ויהי מה". הללו החליפו מבטים דאוגים. "ר' יצחק-אייזיק", התריעו לפניו, "זו סכנה גדולה. חתום בשינוי וכלאחר יד. קשקש משהו. אל תצרף שתי אותיות יחד".

דוק של חיוך נמסך בפניו של האיש ההחלטי. "לא!", השיב במילה אחת.

תוך כדי ניסיונות שכנוע התייצב ר' יצחק-אייזיק לפני המפקח הממונה. "חתום פה", הורה לו האיש. "אינני יודע לחתום", השיב ר' יצחק-אייזיק.

המפקח הרים את עיניו מהמסמכים ונעץ מבט חשדני ביהודי העומד מולו. "חתום בשפה שאתה מבין, העיקר חתום", ציווה. דבריו נותרו באוויר. היהודי לא הושיט את ידו אל העט. "לחתום אפשר גם אחרי השבת", חשף ר' יצחק-אייזיק את המניע האמיתי לסירובו.

זעמו של המפקח בער בו. "ככה?", רטטו שפתיו בכעס, "הריני להודיע לך שאם לא תחתום מייד – רע ומר יהיה גורלך". ר' יצחק-אייזיק לא נע ולא זע.

"לך מכאן!", צרח עליו המפקח בחימה שפוכה. "עוד תראה כי תבוא על עונשך במהרה".

חרדה נפלה על בני משפחת רוט למשמע האיום המפורש. "מה יהיה?", הזדעקו האישה והילדים. אך ר' יצחק-אייזיק היסה אותם. "שבת היום! הבה נשיר זמירות!".

מוצאי שבת, שלוש לפנות בוקר. בני המשפחה הקיצו למשמע דפיקות על דלת הבית. משמעותן הייתה ברורה. בבכי סוער נפרדו הילדים מן האב. גם ר' יצחק-אייזיק עצמו הכין עצמו לגרוע מכול. בקול רועד מסר לילדיו את צוואתו: "הבטיחו לי, ילדי, שתהיו תמיד יהודים טובים. וכשתסתיים המלחמה, לכו ללמוד בישיבות קדושות!".

את המתח אפשר היה לחתוך בסכין. האב ניגש אל הדלת ופתחה לרווחה. עמד שם מכר יהודי, שהתגורר בשכנות למפקח הראשי. הוא התפרץ פנימה נרגש ונסער, וקרא בקול גדול: "ר' אייזיק, יש בורא לעולם!".

והוא פתח וסיפר:

"הערב, קודם ששכבתי לישון, עדכן אותי שכני המפקח כי מחר בבוקר יבוא סופך, עונש מהדהד על שהמרית את פיו ומיאנת לחתום בשבת.

"באמצע הלילה הקצתי למשמע דפיקות עזות על דלת ביתי. להפתעתי, בפתח עמד המפקח, שערו סתור ומבטו מבוהל. הוא סיפר לי בהתרגשות כי סבתו המנוחה באה אליו בחלום ופקדה

עליו שלא להפיל שיערה מראשו של היהודי. הוא הקיץ משנתו וביטל את הדברים בליבו. ואולם החלום שב ונשנה.

"בפעם השלישית לא היה יכול עוד. קרע עצמו ממיטתו החמה, לבש את מעילו, ובא לבקשני לגשת אליך כעת, ולהודיע לך כי הפעם יבליג על המעשה שעשית, ולא יעניש אותך כלל, אך מעתה – הקפד לציית להוראות..."

"ר' יצחק-אייזיק, ניצלת! יש בורא לעולם!"

הצֵלָה מַפְלָאָה III (פניני עין חמד, עלון 795)

איש כשר היה ר' יהושע, תמים וירא א-לוקים. יחד עם זוגתו שרה הקים את ביתו על אדני התורה והחסד, אך שנים ארוכות עברו עליהם ועדיין לא זכו לחבוק בן. השנים נקפו, והזוג הלך והזקין - וכמעט שאפסה התקווה.

שנה אחת, בליל חג השבועות, נעמדה אשת ר' יהושע לפני אחד מצדיקי הדור ובדמעות שליש בכתה על מצבה. פעמים רבות עמדה בתחינה לפני הצדיק, שיעתיר במרום בעבורה, אלא שהפעם נעמדה על מקומה ובשיברון לב קראה ואמרה: "רבי! לא אזוז מכאן, עד שתברכני בבן." התעטף הרבי בשתיקה, עצם את עיניו ולבסוף אמר: "שעת רצון היא זו, והנני מברכך, כעת חייה ולשרה בן, ויהי רצון, שיגדל הבן כרצונך". יצאה האישה בלב שמח והאמינה, כי קרובה ישועתה לבוא. מרב שמחתה, לא שמה ליבה לתוכן דבריו של הצדיק והוספתו התמוהה, שיגדל הבן כרצונה.

עברה שנה תמימה, וחג השבועות הגיע, והנה בן לשרה אשת ר' יהושע. העיירה התרגשה כולה למשמע הבשורה, וכולם השתתפו בשמחתם של בני הזוג. כשנכנס הילד בביתו של אברהם אבינו, נקרא על שם דוד המלך, נעים זמירות ישראל, שיום לידתו והסתלקותו חלים בחג השבועות. התינוק דוד נימול על ברכי הרבי, ולבקשת האם היולדת בירך את הילד שזכות דוד המלך ע"ה תגן עליו לגדול בתורה ויראת שמים טהורה לנחת רוח הוריו.

כבר בשנותיו הראשונות, ניכר, כי התברך בכישרונות מופלאים. הוריו אהבו אותו אהבת נפש, והם העריפו עליו אהבה למעלה מן המידה. לא חסכו ממנו משחקים וצעצועים וחסכו כדי לרכוש לו בגדים יפים וספרים כאוות נפשו. ידידי האב הוכיחו אותו על הפינוק הרב, שהוא מעניק לבנו, וטענו, כי מרגילו למידות רעות וסופו לגדול בדרך עקלתון. אך אהבת האב לבנו טשטשה את דעתו. יותר משאר החגים אהב דוד את חג השבועות, שהיה גם יום הולדתו. הבית המקושט בענפים מלבליים ופרחים נאים, מאכלי החלב הטעימים שאימו הכינה, האווירה המיוחדת בחג, כל אלו הותירו רושם רב בלבו, והוא נקשר ליום זה בקשר תמידי. כשגדל, שלחו אותו הוריו לישיבה מפורסמת, שהייתה רחוקה מעיירתם, כדי ללמוד תורה מגדולי הדור. בטוחים היו, כי בנם שוקד על התורה יומם ולילה. אלא שהעיר הגדולה הקסימה את הנער התמים, והוא הלך אחר הבלי העולם הזה.

ביום בהיר נעלם מיודענו מכותלי הישיבה, ולאחר חיפושים נרחבים אותר הנער, שהשתנה ללא היכר. בלב שבור נסע ראש הישיבה להוריו וסיפר על בנם, אשר עזב את הישיבה. ההודעה המרה נפלה 'כרעם ביום בהיר' על הוריו השבורים, והאם חלתה מרוב צער ונפטרה.

בסיום ימי האבל, נסע האב אל העיר הגדולה בתקווה, שיעלה בידו להשיב את בנו לביתו. לאחר מאמצים עילאיים הצליח למצוא את בנו, אולם כל מאמציו היו לשווא. כשראה, כי דבריו נופלים על אוזניים ערלות, ביקש מבנו בקשה אחת: "אנא ממך, בחר לעצמך איזו מצווה או מנהג שתרצה, ותשמור עליו מכל משמר." דמעותיו מצאו מסילות ללב בנו והוא הסכים. לא עברו ימים מרובים, ויהודי העיירה הקטנה הובילו את ר' יהושע בדרכו האחרונה, וליד הקבר הפתוח לא היה בן, שיאמר קדיש יתום.

כישרונותיו של דוד עמדו לימינו, ועד מהרה התעשר עושר רב. הוא הקים בית מפואר, שם בילה עם חבריו. מצווה אחת בלבד קשרה אותו עם העבר, אותה בחר לבקשת אביו, והיא מנהג אכילת מאכלי חלב בחג השבועות. מדי שנה היה מכין לעצמו מאכלי חלב ואוכלם בסעודת החג.

משרת נוכרי היה לו, שהיה איש אמונו. הוא שירת את אדונו באמונה. אך מעולם דוד לא הסכים להראות לו את כספו הרב, אותו הטמין בחדרו הפנימי. פעם אחת, שכח לנעול את דלת חדרו, והמשרת נכנס וגילה אוצר עצום של מטבעות זהב ויהלומים יקרים. מאותו יום לא ידע המשרת מנוח, וכל שאיפתו הייתה להעביר את האוצר לרשותו. שעות רבות ישב וחשב, כיצד להתפטר מאדונו ולבסוף גמלה ההחלטה בליבו - הוא ירעיל את אדונו ויקבור אותו ולאחר מכן ייטול את כל רכושו.

המשרת הכין את צלי הבשר ובתוכו עירב רעל קטלני והגישו לדוד. הלה התיישב ליד השולחן, נעץ את המזלג ולפתע נזכר ואמר: "הרי היום חג השבועות ואני אוכל מאכלי חלב בלבד." "פני המשרת חוורו ואדונו השגיח בדבר: "אלך ואכין לך מאכלי חלב", הציע. אולם דוד ענה: "ביום זה אני נוהג להכין בעצמי." המשרת היה משוכנע, כי מזימתו התגלתה. דוד הביט בו בפליאה. "יודע מה?", פנה למשרת, "חבל על הבשר הטוב, אכול אתה". פני המשרת חוורו, והוא ניסה להימלט. דוד הבין, שדבר מה אינו כשורה, תפסו בכוח ונעל אותו באחד מחדרי הבית. לאחר מכן נטל את הבשר והשליך אותו לפני הכלב שרבע בחצר. הכלב התנפל על הבשר ולפתע פרצה יללה נוראה, ולאחריה נפל דומם. "מת!", לחש דוד כשפניו חיוורות. לפתע עלה הכול בזיכרונו. הוא נזכר באביו המיוסר. כיצד התחנן וביקש ממנו כצוואה לבן מתמרד: "שמור בני, ולו גם על מצווה אחת."

בליל חג השבועות הבא, ישב דוד בבית המדרש בליל החג ובלהט אמר את פסוקי התיקון. מבקש להשלים את מה שהחסיר באותן השנים. כשסיים, כבר עלה עמוד השחר. הוא סגר את הספר ולחש: "זכיתי לתיקון ליל שבועות."

'והתהלכתי בתוכם' (כו, יב) [מתוך 'טיב הקהילה']

אדם שזוכה להרגיש את 'והתהלכתי בתוכם' כאן בעוה"ז, חייו הם גן-עדן עלי אדמות, כי אם הקב"ה נמצא עמו, מה הוא צריך יותר מזה... הלא כבר יש לו הכל. אחד הדרכים להגיע להרגשה זו, היא ע"י ההודאה על העבר. כי המודה - מכיר הוא בהשגחת ה' ומתחבר במחשבתו למקור הברכות והישועות, ובזה מתקיימת בו ברכת 'והתהלכתי בתוכם' - 'כאן בעוה"ז.

המעשים דלהלן נותנים לנו הצצה לחיים כאלה . מספר עד ראייה: בדרכי מאוחר בלילה מירושלים לבית שמש, לקח אותי חבר טרמפ עד היציאה מהעיר, משם היה בדעתי להמשיך בנסיעה באוטובוס לבית שמש. בתחנה עמדה קבוצה של שלושה אברכים מבית שמש והם אמרו לי שאין אוטובוס בזמן הקרוב. לשאלתי מה הם יעשו, השיבו, כי אמרו עכשיו 'מזמור לתודה' ועל כן סמוכים ובטוחים הם שהקב"ה יזמן עבורם טרמפ עד הבית ... הרמתי גבה ושאלתי: "מנין הביטחון הזה?!" הם השיבו ברוגע, כי כך דרכם, לומר 'מזמור לתודה' כשהם מצפים לישועה, ואח"כ שוב כאשר הם זוכים לישועה, ופעם שלישית בסוף, כאשר הם יורדים מהטרמפ. ולא הייתה פעם שלא זכו לישועה ...

עמדתי והסתכלתי מהצד. זה היה נראה מעט מוזר, אבל חיכיתי לראות מה יעלה בגורלם... לא חלפו חמש דקות, ומונית שירות ריקה עצרה והציעה לנו לעלות במחיר מוזל מאוד. שמחתי על ההצעה, והודעתי לקבוצה שיש כאן נסיעה מוזלת, אך להפתעתי הם סרבו ואמרו כי הם מחכים שתגיע ישועה מושלמת, ללא כל הוצאות ממון...! סקרנותי רק התגברה ... כעבור עוד כמה דקות עצר רכב גדול ונוח, ושאל אם מישהו צריך לבית שמש - בדיוק לאזור שבו אני והאברכים מתגוררים! עלינו כולנו לטרמפ, והוא פתח בנסיעה. האברכים כבר מלמלו 'מזמור לתודה' פעם נוספת, אך אני, שיצר הסקרנות בער בי להבין את העניין לעומקו, שאלתי את הנהג מהיכן הגיע. הנהג השיב כי הגיע מאירוע באולמי זוועהיל. תמהתי ושאלתי אותו: "מדוע לא נסעת דרך כביש תשע, שמהיר הרבה יותר."? הנהג חיך ואמר: "באמת הייתי בדרכי לכביש תשע, אך לפתע נכנסה בי מחשבה שאולי בשעה מאוחרת כזו ישנם אנשים בכניסה לעיר שממתינים לטרמפ. והרי בשבילי זה תוספת של כמה דקות בלבד", אמר, "והנה, אתם אכן חיכיתם לטרמפ." ... לשאלתי לפני כמה דקות יצא מזוועהיל - נמצאו דבריו מכוונים בדיוק לאותו רגע שהאברכים פצחו ב'מזמור לתודה' הראשון ... אילולי שראיתי את הנעשה, הייתי מתקשה להאמין, אך כעת משנוכחתי לראות את כוחה של הודאה, גמרתי בליבי לפרסם זאת ברבים, למען ישמעו וייהנו הרבים מהעצה הנפלאה הזאת!!".

ושבתה הארץ שבת לה' (כה, ב)

סיפר הגאון רבי יצחק זילברשטיין שליט"א: בשנת השמיטה האחרונה (תשע"ה) נתקלנו בסיפור שהתרחש לשומר-שמיטה, והפעם ממושב דלתון בגליל העליון. הסיפור האנושי, מחמם-הלב, שהתרחש בבית משפחת לגטיבי, אינו מתמקד רק בהתרגשות המשפחתית עם שובו לביתו של הבן - 'הפצוע הקשה ביותר באינתיפאדה', אלא גם למסירות נפש שקדמה לזה ... בעוד שב'קרן השביעית' מגדירים את מה שקרה כ'פירות שביעית'... דהיינו שהנס הגלוי שאירע למשפחה הנכבדה, ממייסדות המושב, התרחש בזכות שמירת השמיטה, הרי שהחקלאי הוותיק עצמו מבקש להצטנע - "אינני ראוי שיעשו לי ניסים כל-כך גדולים", הוא אומר, "רפואתו של בני הגיעה בגלל התפילות המרובות שנישאו עליו בכל רחבי תבל."

הכל החל בהחלטה על שמירת השמיטה של האב, משה, בנו של רב-המושב זצ"ל, תוך שהוא מחליט להפקיר את פירותיו לחלוטין ולא להעבירם אפילו לאוצר בית דין, מה שהביא בעונת הקיץ המוני יהודים למטעיו, שיצאו משם כשהם עמוסים בסלי שזיפים ואגסים, נקטרינות ואפרסקים. ואם לא די בכך, הרי שאוטובוסים מלאים בילדי ת"תים הגיעו אף הם למטעים, כדי לראות מקרוב כיצד שומרים שמיטה.

עם תחילת השנה השמינית, כשביקש להתחיל בעבודת הקרקע, נתקלו הוא ומשפחתו בטרגדיה נוראה, כשבנו, יגל, נפגע אנוש מירי של צלף בחברון, בעת שהיה מוצב בשמירה במערת המכפלה בפרשת 'חיי שרה'. כבר בשלבים הראשונים הביעו הרופאים את דעתם ואמרו שאין כל סיכוי שהוא יצא בשלום מהפגיעה. לנוכח הייאוש הניבט מעיניהם של אנשי הצוות הרפואי, ביקש החקלאי מראשי 'קרן השביעית' להיכנס אל גדולי הדור, ובראשם מרן הגר"ח קניבסקי שליט"א, שיעתירו בתפילה על בנו. התשובה-ברכה לא איחרה לבוא: "ראויה היא השמיטה שתגן בעד יגל". ואכן, לפליאת כל הרופאים, הנס הגדול אכן אירע, והבן שוחרר לביתו, ובעוד כל החברים והשכנים פורצים במחולות, הצביע הבן על... מטעי השזיפים שבפאתי המושב: "הרי הכל בזכות השזיפים והכרמים של אבא הנמצאים שם, על המורדות המערביים הסמוכים למושב, והופקרו לחלוטין בשנת השמיטה", אומר הבן, ומוסיף בהתרגשות עזה: "אבא לא הפקיר הפעם את המצווה, ובזכות זה השי"ת לא הפקיר אותי..."